

Brüsszel, 2019. június 6.
(OR. en)

9727/19

CT 55
ENFOPOL 278
COTER 71
JAI 589
COPEN 237

AZ ELJÁRÁS EREDMÉNYE

Küldi:	a Tanács Főtitkársága
Dátum:	2019. június 6.
Címzett:	a delegációk
Előző dok. sz.:	9366/19
Tárgy:	A Tanács következtetései a börtönökben történő radikalizálódás megelőzéséről és az ellene folytatott küzdelemről, valamint a terror- és erőszakos szélsőséges cselekmények elkövetőinek szabadulása után előálló helyzet kezeléséről – <i>Tanácsi következtetések (2019. június 6.)</i>

Mellékelten továbbítjuk a delegációknak a börtönökben történő radikalizálódás megelőzéséről és az ellene folytatott küzdelemről, valamint a terror- és erőszakos szélsőséges cselekmények elkövetőinek szabadulása után előálló helyzet kezeléséről szóló tanácsi következtetéseket, amelyeket a Tanács a 2019. június 6-i, 3697. ülésén fogadott el.

A TANÁCS KÖVETKEZTETÉSEI

a börtönökben történő radikalizálódás megelőzéséről és az ellene folytatott küzdelemről, valamint a terror- és erőszakos szélsőséges cselekmények elkövetőinek szabadulása után előálló helyzet kezeléséről

HANGSÚLYOZVA, hogy a terrorizmus elleni küzdelem kiemelt prioritásként szerepel a Tanács napirendjén,

FIGYELEMBE VÉVE azt, hogy az Európai Tanács a 2018. októberi ülésén intézkedéseket szorgalmazott a radikalizálódás és a terrorizmus megelőzését és az ezekre történő hatékony reagálást szolgáló kapacitások megerősítése érdekében, az alapvető jogok maradéktalan tiszteletben tartása mellett,

MEGÁLLAPÍTVA, hogy a terrorizmushoz és az erőszakos szélsőségességhez vezető radikalizálódás – annak minden formájában – továbbra is olyan jelentős kihívásokat vet fel, amelyek többszereplős megközelítést igényelnek, mindenekelőtt a tagállamokban, majd uniós szinten és ezt követően a kiemelt fontosságú szomszédos régiókban,

KIEMELVE, hogy a terror- és erőszakos szélsőséges cselekmények elkövetői, illetve a börtönbüntetésük során radikalizálódott elkövetők egyre növekvő száma jelentette kockázat, valamint annak tükrében, hogy ezen elkövetők egy része az elkövetkező két év során szabadulni fog – ahogyan azt a terrorizmus elleni küzdelem területén végzett uniós fenyegetésvértékelés is hangsúlyozza – különösen fontos és sürgős arra irányuló hatékony intézkedéseket hozni, hogy kezelni lehessen a terror- és erőszakos szélsőséges cselekmények elkövetői által jelentett problémát, meg lehessen előzni a börtönökben történő radikalizálódást, továbbá hogy rehabilitációs és reintegrációs stratégiákat lehessen végrehajtani,

ÜDVÖZÖLVE a tagállamok és a Bizottság által e területen kifejtett együttes erőfeszítéseket, különösen a radikalizálódással foglalkozó magas szintű bizottsági szakértői csoport által készített zárójelentést, a radikalizálódás elleni irányítóbizottság felállítását és a radikalizálódás megelőzésére irányuló koordinált uniós megközelítéssel kapcsolatos, 2019. évi stratégiai iránymutatásokat, jelezve, hogy Unió-szerte továbbra is jelentős kihívást képvisel a terror- és erőszakos szélsőséges cselekmények elkövetői által jelentett probléma kezelése, valamint a börtönökben történő radikalizálódás megelőzése; továbbá ajánlva a kockázatértékelő eszközök, valamint a terrorizmustól, illetve az erőszakos szélsőségességtől való elszakadást célzó programok kidolgozására, alkalmazására és értékelésére irányuló tagállami kapacitások fejlesztését azért, hogy lehetővé váljon a terror- és erőszakos szélsőséges cselekmények elkövetőinek célzott és hatékony rehabilitációja és reintegrációja,

ÜDVÖZÖLVE a börtönökben folytatott megelőzési tevékenységekkel, a rehabilitációval és a reintegrációval kapcsolatban azon projektalapú megközelítés keretében tett tagállami kezdeményezéseket, amelynek bevezetésére a radikalizálódással foglalkozó magas szintű bizottsági szakértői csoport által megfogalmazott egyik ajánlasként került sor,

NYUGTÁZVA, hogy az Európai Parlament terrorizmussal foglalkozó különbizottsága a jelentésében szereplő megállapításokban szintén kiemelte, hogy foglalkozni kell a börtönökben történő radikalizáció egyre súlyosabb problémájával, továbbá hogy e területen hatékonyabb intézkedéseket kell kidolgozni és végrehajtani,

ELISMERVE a radikalizálódással foglalkozó információs hálózat (RAN) kiválósági központja által e területen végzett munkát, amely hálózat meghatározó platformként szolgál a bevált módszereknek a gyakorló szakemberek közötti megosztásához és e sajátos területtel kapcsolatos tudás kiépítéséhez,

EMLÉKEZTETVE különösen az alábbiakra:

- a terrorizmushoz és erőszakos szélsőségeshez vezető radikalizálódással szembeni büntető igazságszolgáltatási intézkedések megerősítéséről szóló, az Európai Unió Tanácsa és a Tanács keretében ülésező tagállamok által 2015. november 20-án elfogadott következtetések¹, és különösen a fogvatartási rendszerekre, a rehabilitációra és a reintegrációra, valamint a képzésre vonatkozó megállapítások,
- a 2017. június 30-i, a radikalizálódás és a terroristatoborzás elleni küzdelemre irányuló európai uniós stratégiára vonatkozó felülvizsgált iránymutatások²,
- a börtönökben történő radikalizálódásról szóló, a Bizottság és a bolgár elnökség által közösen rendezett 2018. február 27-i konferencia következtetései (amelyekben számba vették az e területen 2015 óta végzett tevékenységeket),
- az igazságügyi miniszterek 2018. március 9-i munkaebédjének keretében a börtönökben történő radikalizálódásról folytatott megbeszélés,
- az EU és a Nyugat-Balkán közötti, 2018 októberében aláírt, a terrorizmus elleni küzdelemről szóló közös cselekvési terv,

¹ 14419/15.

² 10855/17.

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

TUDATÁBAN VAN az európai polgárokat fenyegető azon potenciális kockázatnak, amelyet a terror- és erőszakos szélsőséges cselekmények elkövetői és/vagy börtönbüntetésük idején radikalizálódott egyének által inspirált, szervezett, elősegített, illetve elkövetett terrorcselekmények jelentenek;

TUDATÁBAN VAN annak, hogy nemzeti és uniós szinten egyaránt folyamatosan javítani kell az együttműködést és az intézkedések összehangolását, és ki kell dolgozni a legmegfelelőbb eszközöket annak érdekében, hogy hatékonyan fel lehessen lépni a börtönökben történő radikalizálódással kapcsolatos kihívásokkal szemben;

FELKÉRI A TAGÁLLAMOKAT, HOGY:

- a rehabilitáció, a reintegráció és a szabadulást követő kockázatkezelés konkrét célja érdekében folytassák az arra irányuló sajátos beavatkozások – így például többszereplős információcsere-lehetőségek – kidolgozását, hogy kezelni lehessen a terror- és erőszakos szélsőséges cselekmények elkövetői, valamint azon elkövetők által jelentett problémát, akik börtönbüntetésük során vélhetően ki vannak téve a radikalizálódás kockázatának;
- hajtsák végre a vonatkozó tanácsi következtetésekben foglaltakat és adott esetben a radikalizálódással foglalkozó magas szintű bizottsági szakértői csoport ajánlásait;
- a lehető legjobban használják fel – minden szükséges és megfelelő esetben – az elnökség által vezetett széles körű konzultációs gyakorlatból fakadó és a mellékletben részletezett bevált gyakorlatokat a börtönökben történő radikalizálódás kezelése során;
- fontolják meg az Európai Büntetés-végrehajtási Oktatási Intézmények Hálózatához (EPTA) való csatlakozást, és ösztönözzék az e hálózat fejlesztését célzó, a Jogérvényesülés program keretében társfinanszírozott jelenlegi projektben való részvételt;

FELKÉRI A BIZOTTSÁGOT, HOGY:

- támogassa (többek között az olyan rendelkezésre álló pénzügyi eszközök révén, mint például a rendőrségi együttműködést támogató eszköz és a Jogérvényesülés program) a tagállamoknak a következőkre irányuló tevékenységét: a kockázatkezelést célzó eszközök és gyakorlatok továbbfejlesztése, a megfelelő szakértők és gyakorló szakemberek (büntetés-végrehajtási állomány, pártfogó felügyelők, az igazságszolgáltatásban dolgozók stb.) képzési programjainak végrehajtása, deradikalizációs, elszakadást segítő és rehabilitációs programok a terror- és erőszakos szélsőséges cselekmények elkövetői számára a fogva tartásuk és rehabilitációjuk idején, valamint a társadalomba történő visszaillesztkedést célzó eszközök a szabadulásukat követően;
- folytassa az információcserének, valamint a bevált gyakorlatok és a tanulságok megosztásának az elősegítését az e területen létrehozott számos kezdeményezés keretében folytatott dinamikus tevékenység révén, bevonva a különböző releváns tevékenységi területeken működő, a tagállamok és a gyakorló szakemberek alkotta hálózatokat, így például az EuroPris-t, a Pártfogó Felügyelői Szolgálatok Európai Szövetségét (CEP) és a RAN-t;
- folytassa a konszolidált ismeretek, tényeken alapuló kutatások és gyakorlati útmutatások uniós szintű kidolgozásához való hozzájárulást azért, hogy a tagállamok támogatást kapjanak a börtönökben történő radikalizálódás, valamint a terror- és erőszakos szélsőséges cselekmények elkövetői és/vagy a börtönökben radikalizálódott elkövetők társadalomba történő visszaillesztkedésének hatékony kezeléséhez;
- a börtönökben történő radikalizálódás megelőzése, valamint a fogva tartás idején deradikalizációs és elszakadást segítő programok, a szabadulást követően pedig rehabilitációs és reintegrációs programok létrehozása érdekében folytassa a harmadik országokban és a partnereknél, különösen a szomszédos régiókban, így például a Nyugat-Balkánon, a közel-keleti és észak-afrikai (MENA) régióban, valamint a Száhel-övezetben folyó tevékenységek támogatását;
- vegye figyelembe a román elnökség által folytatott konzultáció eredményeit a terror- és erőszakos szélsőséges cselekmények elkövetői által jelentett probléma kezelésével, valamint a börtönökben történő radikalizálódással kapcsolatos jövőbeli tevékenységek során, továbbá támogassa a tagállamokat a megfelelő gyakorlatok és beavatkozások végrehajtásában;
- a radikalizálódás elleni irányítóbizottság keretében a tagállamokkal együtt tekintse át az elért eredményeket és mérje fel további intézkedések szükségességét.

A börtönökben történő radikalizálódás kezelését, valamint a terror- és erőszakos szélsőséges cselekmények elkövetőinek szabadulása után előálló helyzet kezelését célzó BEVÁLT GYAKORLATOK

Általános keret

A folyamat különböző dimenzióit – a megelőzést, a szankciókat/a szabadságvesztést, a rehabilitációt és a reintegrációt – figyelembe vevő multidiszciplináris megközelítésre van szükség annak biztosításához, hogy a nemzeti és az európai szintű intézményi és társadalmi szereplők tevékenysége koherens és koordinált legyen.

A megfelelő szereplők bevonásával történő, hatékony nemzeti koordinációt és együttműködést célzó szakpolitikák elősegíthetik a börtönökben történő radikalizálódás és toborzás korai felismerését, valamint a megfelelő intézkedések kidolgozását. Ezen intézkedések közé tartozhatnak például a következők: gyors információcsere (a szolgálatok/ügynökségek közötti hálózatok és munkacsoportok bevonásával), írásos utasítások és stratégiák, és/vagy szakmai képzés és iránymutatás.

Az intézkedések folyamatosan kiigazíthatók és aktualizálhatók annak érdekében, hogy tükrözzék a radikális, illetve szélsőséges környezetben bekövetkező változások jelentette kihívások változó jellegét.

Az erőszakos szélsőséges és a börtönökben történő radikalizálódás elleni küzdelemért felelős szakosodott és multidiszciplináris csoportok hatékony eszközök lehetnek ahhoz, hogy az egyéb – köztük helyi – érdekelt felekkel partnerségben végezzék a radikalizálódott egyének beazonosítását, deradikalizálását, a terrorizmustól és az erőszakos szélsőségesektől való elszakítását és társadalmi reintegrációját, valamint a radikalizáció megelőzésének megkísérlését.

Értékelés végezhető annak meghatározása céljából, hogy ki kell-e dolgozni különleges programokat a terror- és erőszakos szélsőséges cselekmények női elkövetőinek sajátos igényeire és jellemzőire válaszul.

Különös figyelmet kell fordítani a fiatalkorú elkövetőkre, akiket nemcsak elkövetőknek vagy lehetséges fenyegetésnek, hanem – életkoruktól és személyes fejlődésük szakaszától függően – áldozatoknak is kell tekinteni, alapvető jogaik maradéktalan tiszteletben tartása mellett, valamint a fiatalkorúak büntetés-végrehajtásával kapcsolatos megfelelő nemzeti és uniós jogszabályoknak megfelelően.

Képzés

A különösen azokban a börtönökben dolgozó börtönszemélyzet és pártfogó felügyelők számára, ahol terrorista, illetve radikális előélettel rendelkező elítéltek töltik a büntetésüket, átfogó képzési programokat lehetne kidolgozni és végrehajtani, amelyeknek a részét képezhetnék az alapképzés során nyújtott célzott figyelemfelkeltő és radikalizálódás-megelőző képzési modulok.

A képzési programok elsősorban arra irányulhatnának, hogy bővítsék a személyzet ismereteit az erőszakos szélsőségeség, a radikalizációs jelenségek és a szélsőséges ideológiák témakörében (ideértve azt is, hogy miként lehet felismerni a radikalizálódott magatartás korai jeleit és hogyan lehet alternatív narratívákat kínálni), illetve hogy célzott megelőzési intézkedéseket vezessenek be a komoly kockázati tényezőkkel rendelkező, fiatal és kiszolgáltatott helyzetű elítéltek esetében. A személyzet tagjainak tehát képesnek kell lenniük arra, hogy felvértezzék magukat azokkal az ismeretekkel és eszközökkel, amelyek segítségével kezelni tudják az elítéltekkel való szokásos interakció során felmerülő kihívásokat, fejleszteni tudják helyzetreagálásukat és könnyebben tudják végezni a munkájukat az erőszakos elítéltekkel. A képzést a személyzet különböző kategóriáinak igényeihez és sajátos feladatköréhez kell igazítani.

Hasznos lenne egy olyan eszköztár kialakítása, amelynek segítségével a börtönszemélyzet és a pártfogó felügyelők konstruktívan tudnának foglalkozni a radikalizálódás veszélyének kitett elítéltekkel.

Kedvező lenne, ha uniós ügynökségek (pl. CEPOL) vagy a megfelelő uniós hálózatok (pl. RAN, CEP, EuroPris, EPTA) szerveznének képzési tevékenységeket, illetve ha uniós finanszírozású projektek (pl. DERAD) járulnának hozzá azokhoz. Hasznos segítséget jelentenének a témában készült kézikönyvek, útmutatók vagy egyéb típusú segédanyagok is.

A képzési moduloknak az Európai Igazságügyi Képzési Hálózat (EJTN) által végzett uniós szintű vizsgálatát követő lépésként elő lehetne mozdítani olyan nemzeti szintű képzések szervezését, amelyeket bírának és ügyészeknek tartanának a radikalizálódás témájában.

SZABADSÁGVESZTÉS

Rezsím

A terrorcselekményért elítélt személyekre alkalmazandó fogvatartási rezsimről általában eseti alapon, egy kezdeti kockázatértékelést követően döntenek. Mindazonáltal szükség esetén sor kerülhet különleges (akár általános, akár egyénre szabott) biztonsági intézkedések alkalmazására, ideértve a többi elítélttől való elkülönítésre is.

Minden elítélt esetében el lehetne végezni egy kezdeti kockázatértékelést a megfelelő fogvatartási rezsim meghatározása céljából.

A radikalizálódás kockázatának és a többi elítélt biztonságára gyakorolt potenciális fenyegetésnek a fennállásáról egy szakmai csoport dönthetne, amely a börtönszemélyzet tagjaiból és egyéb szakemberekből (többek között pszichológusból vagy pszichiáterből) állna. A legszélsőségesebb esetekre felkészülve elkülönített szárnyakat lehetne kialakítani a legszigorúbban őrzött börtönökben.

Alternatív megoldás lehet, ha a radikalizálódott egyéneket a többi fogvatartott között helyezik el, ügyelve ugyanakkor arra, hogy ne kerüljenek közvetlen kapcsolatba kiszolgáltatott helyzetű elítéltekkel, illetve egymással, annak megelőzése érdekében, hogy erőszakos szélsőséges nézeteket terjesszenek és/vagy hálózatokat alakítsanak ki.

A potenciális kockázatok felmérése

A radikalizálódás forrásainak és terjesztőinek azonosítására hatékony módszernek bizonyult az, ha szakszemélyzetet – vagyis az interkulturális különbségek megfigyelése és a radikalizálódás jeleinek felismerése terén képzett személyeket – alkalmaznak az elítéltek magatartásának és egymás közötti viszonyainak megfigyelésére. A személyzet ezen tagjai emellett rendszeresen információt cserélhetnek más érdekelt felekkel, többek között – de nem kizárólag – a börtönszemélyzet többi tagjával, a börtönben jelen lévő és a pártfogó felügyeleti szolgálatokkal, valamint más illetékes hatóságokkal.

Az egyes tagállamok igényeihez igazított, professzionális kockázatértékelési eszközök (pl. VERA-2R, ERG 22) is felhasználhatók annak érdekében, hogy a kockázatkezelés arányos legyen, hogy a terror- és erőszakos szélsőséges cselekmények elkövetőivel dolgozó elsővonalbeli személyzet és a döntéshozók bővebb ismeretekkel és nagyobb magabiztossággal rendelkezzenek, valamint hogy könnyebbé és megalapozottabbá váljon a hatékony, célzott beavatkozás.

Egyértelmű és operatív mutatókon alapuló hatékony értékelés keretében figyelembe vehető például a radikalizálódás alábbi három dimenziója:

1. az adott személy mennyire elkötelezett híve a radikális ideológiának;
2. mennyire valószínű, hogy ennek következtében erőszakhoz folyamodik; és
3. milyen mértékben képes arra, hogy kárt okozzon.

A kockázatértékeléseket rendszeresen elvégezhetné a börtön igazgatási személyzete – más nemzeti hatóságokkal, köztük igazságügyi hatóságokkal és biztonsági szolgálatokkal együttműködésben – annak érdekében, hogy kiértékelje a radikalizálódott elítéltek által jelentett kockázatot. A kockázatértékelések elvégzésére az érintett egyének börtönbüntetésének elején, annak ideje alatt és/vagy röviddel a vége előtt kerülhetne sor. A szabadulás előtt összegző jelentést lehetne készíteni, amely összefoglalná a fogva tartás alatt gyűjtött információkat, és amelyet a szabadulást követő programokban érintett felek kapnának kézhez.

Információcsere

A börtönrendszeren belül megfelelő szakszemélyzetet (vagy struktúrákat) lehetne megbízni azzal a feladattal, hogy a börtönökben történő radikalizálódásról információkat gyűjtsenek, dolgozzanak fel és osszanak meg az adatvédelmi szabályoknak és a szükséges ismeret elvének szigorú betartása mellett.

Az érintett érdekelt felek (börtönhatóságok, a pártfogó felügyeleti hatóságok, a bűnüldöző és egyéb illetékes hatóságok) közötti, nemzeti szintű koordináció és együttműködés körébe tartozhatna az információk és a szakértelem cseréje, a témáról szóló találkozók szervezése, valamint szakcsoportok vagy munkacsoportok kijelölése olyan egyedi esetek megvitatására, amelyekben felmerül az erőszakos szélsőséges kockázata és/vagy fény derül a sebezhető pontokra.

Deradikalizációs, elszakadást segítő és rehabilitációs programok

Eseti alapon lehetne végrehajtani az elítéltek erőszakos szélsőséges tevékenységektől való elszakadását ösztönző intézkedéseket. Célszerű, hogy a személyzet konstruktív párbeszédet folytasson az erőszakos szélsőséges ideák iránt érdeklődést mutató elítéltekkel. A börtönben jelen lévő és a pártfogó felügyeleti szolgálatoknál dolgozó szakembereket többek között pszichológusokból és oktatókból álló csapat segíthetné és támogathatná ebben.

A deradikalizációs, elszakadást segítő és rehabilitációs programok különösen a következőkre terjedhetnének ki:

- az elítéltek szociális kompetenciáinak és kommunikációs készségeinek fejlesztése;
- az elítéltek számára nyújtott oktatás és szakképzés a szabadulásuk utáni integrációjuk elősegítése érdekében;
- kognitív viselkedéstréning (pl. az impulzív és egocentrikus gondolkodásmód megváltoztatása céljából);
- tanácsadás, terápia és rehabilitáció (pl. szerhasználatra, illetve erőszakos vagy bűnöző magatartásra irányuló kezelés);
- kulturális, társas és sporteseményekbe való bevonás;
- az elítéltek arra való ösztönzése, hogy tartózkodjanak az erőszak minden formájától.

A deradikalizációs, elszakadást segítő és rehabilitációs programok hatékonyságának értékelése céljából mérhető teljesítménymutatókat lehetne meghatározni.

Az elítélteknek spirituális segítséget nyújtó vallási képviselők jelentős szerepet játszanak abban, hogy ellennarratívát kínálnak az erőszakos vallási ideológiákkal szemben. Ők képesek megérteni, és szükség esetén megkérdőjelezni a terror- és erőszakos szélsőséges cselekmények elkövetőinek világnézetét és teológiai értelmezéseit. A vallási képviselők részére támogatást – pl. szakirányú képzést – lehetne nyújtani, a konstruktív kommunikációra és az alternatív narratívákra összpontosítva. Az elítéltek további radikalizálódásának esetleges kockázatát elkerülendő, a velük kapcsolatba kerülő – időnként a börtön alkalmazásában álló – vallási képviselőket kinevezésük előtt alapos átvilágítási és kiválasztási eljárás alá lehetne vonni, a nemzeti jogszabályokkal összhangban.

NGO-k és szociális munkások is közreműködhetnének az elítéltek deradikalizációs és elszakadást segítő programjaiban, illetve támogatást nyújthatnának azokhoz. Az elítéltek szociális hálójának kiszélesítése érdekében partnerségeket lehetne kialakítani önkéntesekkel vagy egyéb nem kormányzati szereplőkkel.

A SZABADULÁS UTÁN

Rehabilitáció és reintegráció

A pszichológiai segítségnyújtás, a tanácsadás, az oktatás, a képzés és a támogatás mind kulcsfontosságúak ahhoz, hogy azok az egyének, akik börtönbüntetésük előtt vagy alatt radikalizálódhattak, sikeresen visszailleszkedjenek a szakmai és a társadalmi életbe.

Elengedhetetlen a többszereplős – például a pártfogó felügyeleti szolgálatokat, a helyi hatóságokat, a szociális munkásokat és az NGO-kat, valamint adott esetben a vallási képviselőket magában foglaló – megközelítés alkalmazása ahhoz, hogy a volt elítéltek sikeresen visszailleszkedjenek, és ne kezdjenek újra radikális vagy erőszakos szélsőséges tevékenységekbe.

Ki lehetne dolgozni olyan programokat, amelyek a terror- és erőszakos szélsőséges cselekmények elkövetői rehabilitációjának és társadalmi reintegrációjának a megkönnyítését célozzák.

Nyomon követés és információcsere

Elő kell mozdítani a nemzeti szintű információcserét egyfelől a börtönök, a pártfogó felügyeleti szolgálatok és a biztonsági partnerek, másfelől a szociális és a helyi partnerek között annak érdekében, hogy a reintegrációs programok és a nyomonkövetési rendszerek eredményesek legyenek, és csökkenjen a visszaesés kockázata.

A nemzeti joggal összhangban, valamint az arányosság elvét és az érintett személy alapvető jogait tiszteletben tartva eseti alapon lehetne biztosítani azon radikalizálódott egyének további nyomon követését, akiről kockázateértékelés alapján úgy vélik, hogy szabadulásukat követően továbbra is fenyegetést jelentenek.

A szabadulást követő intézkedések hasznosnak bizonyulhatnak annak megelőzése terén is, hogy a terror- vagy erőszakos szélsőséges cselekmények elkövetői vagy a börtönbüntetés ideje alatt radikalizálódott elkövetők a szabadulásukat követően erőszakos szélsőséges tevékenységekbe kezdjenek.

Tovább lehetne javítani az EU szintjén folytatott stratégiai szintű információcserét a börtönökben történő radikalizálódásról.

Ezenkívül értékes eszköz lehetne, ha a radikalizálódott elítéltekre vonatkozóan információcsere történne – a nemzeti jog által lehetővé tett mértékben – két- vagy többoldalú alapon az uniós tagállamok (és adott esetben az elítéltek származási országa/lakóhely szerinti országa) között, például olyan esetekben, amikor a megosztott információ különböző tagállamokba visszatérő vagy utazó volt elítéltekre vonatkozik. Előnyös lehetne a meglévő információs rendszerek (többek között a Schengeni Információs Rendszer) hatékonyabb használata.